З неволі втікши, негр у багні
На Сумнім Болоті закляк.
Він ясно бачив ватри нічні
І чув подекуди кінські ступні
І далекий гавкіт собак.

Де оситняг, очерет, і туман,
І світляків рої,
Де мох сосні підперізує стан,
Де кедри й джгути отруйних ліан
Із плямами, як у змії;

Там, де й пройти ніхто б не посмів,
Куди не сягнув би й зір,
Де страшно дерен під ним двигтів,
Він ліз поміж трав густих та кущів,
Як дикий, загнаний звір.

Старий, слабий, худий, як стебло,
Із шрамами на виду;
Знак рабства в'ївся йому в чоло,
І руб'я на плечах його було
Як пам'ять про глум і нужду.

Раділо все живе на землі,
І сонце сяяло з хмар,
І скрізь мелькали білки в гіллі,
І славили навіть пташки малі
Свободи безцінний дар.

І тільки він у путах раба,
І тільки в нього цей страх,
Бо впала, як Каїнова клятьба,

Як ціп, на нього Доля сліпа —
І втоптала його у прах!

Переклад В. Мисика